

[Wilhelm]

delse omkring det radikale ændringsforslag, som drejer sig om de mindre håndværksvirksomheder. Jeg mener, at man skylder os en forklaring på, hvad det er for enorme administrative byrder, denne slags lovgivning – som vi i øvrigt ikke har sympati for, som bekendt – vælter over på disse virksomheder. Det er i forvejen de virksomheder, som overhovedet ikke reelt falder ind under sådan en lovgivning. Der er ingen, der har en levende chance for at kontrollere deres prisfastsættelser. Der er ingen, der har en levende chance for at kontrollere, hvilke overenskomstmæssige eller ikke-overenskomstmæssige lønforbedringer eller andre omkostninger der går ind i deres prisfastsættelser. Hvis man tror, at de under den sidste lovgivning, hvor de var omfattet i tre måneder, blev kontrolleret med de 50 sager, som den lovgivning gav anledning til, så tror jeg nok, man gør sig overdrevne forestillinger om, hvordan den slags ting virker.

Vi har ikke nogen særlig sympati for at køre med på det popræs om de mindre virksomheder, og vi ville under alle normale omstændigheder undlade at blande os i, hvordan regeringen og andre indretter en sådan lovgivning, som i øvrigt er os imod. Det kommer vi også til ved denne lejlighed, idet vi undlader at stemme vedrørende det radikale ændringsforslag. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at vi undervejs har sagt klart og tydeligt, at hvis dette virkelig kunne – ja, for at tage den yderste konsekvens – bringe regeringen til fald, så ville vi med glæde bistå, så ville vi med glæde have stemt for det radikale ændringsforslag. Jeg vil også sige, at vi ville ikke engang forlange den endelige, definitive ligkiste for regeringen. Havde det bare bidraget med et solidt bræt til den ligkiste, så ville vi også have stemt for det radikale ændringsforslag. Det er der ikke noget der rigtig tyder på at det kommer til, og derfor vil vi holde den mere saglige linje og simpelt hen undlade at stemme om det ændringsforslag.

Det kan jo lyde noget i modstrid – og det er det da lykkeligtvis også – til det hykleri, som andre har lagt for dagen her. Vi ser ikke nogen grund til at gøre nogen røverkule af vores hjerte – det ville i øvrigt også være upassende, for det har de kristelige som bekendt patent på. Vi mener, man lige så godt kan sige lige ud: denne regering skal ikke have en chance. Hvorfor skulle den have

det? Den har lagt sin politik frem: selvstændiges indkomster er steget for meget, og derfor skal lønarbejderne have en momsforhøjelse på 2 pct. Det er denne regerings politik. Og det er kun et af udtrykkene for den. Der er ikke nogen som helst grund til for arbejderpartier at give denne regering en chance. Det er hykleri, når den kristelige ordfører kommer op og siger: ja men denne regering bør have en chance osv., vi skal ikke benytte lejligheden til at ride alle vore kæpheste – og så et øjeblik efter kører en af de små, usmælgelige kristelige kæpheste med de små næringsdrivende frem og prøver at benytte situationen til lidt almindelig christiansborgsk afpresning over for regeringen.

Til sidst om vores egne ændringsforslag. Det er klart, at boligministerens oprindelige begrundelse for ikke at tage det med ganske enkelt var, at man ikke kunne nå at forhandle med boligforligspartierne om det. Det må man så have en chance til, det er da i orden. Det kan man gøre nu. Det skal ikke ske hurtigere, end det gjorde i 1976. I øvrigt har man haft tre måneder som bekendt. Det er klart, at der er al mulig saglig grund til at indføre det område med huslejerne, for det passer jo ikke, som hr. Poul Nielson siger, at der ikke sker noget på det område. Den almindelige rentesikringsaftrapning, som ganske vist er reduceret til 7 kr. pr. m², betyder immervæk 60–70 kr. om måneden i husleje i ganske almindelige tilfælde. Det er mere, end lønningerne udvikler sig med. Det er mere, end folk kan bære. Det er mindre, end det ville have været i 1976, det er korrekt. Men i dag kommer det oven på en reallønsnedgang på 2½ pct., som er sket i det sidste halve år. Jeres eget Arbejderbevægelsens Erhvervsråd vil bekræfte det. Det gjorde det trods alt ikke dengang.

Hvad hr. Poul Nielson og andre åbenbart slet ikke har bemærket, er, at der sker husleje-forhøjelser i den private sektor i øjeblikket på både 100 pct. og 120 pct. Det er ikke ordinært, vel, det er ikke i alle tilfælde, men det forekommer altså, og det er jo dem, der skulle hjælpes. Det er brandsikringsloven, der banker ud med disse forhøjelser – i strid med alt, hvad man sagde, da man vedtog den. Det er disse helt ekstreme tilfælde, som man i hvert fald kunne afhjælpe i den samme periode. Uden at vi i øvrigt gør os illusioner om, at det hjælper på den lange sigt –